

Blanka Lesana Brázdová

Copyright © Blanka Lesana Brázdová, 2022

Vydala Blanka Lesana Brázdová ve spolupráci
s Nakladatelství JONATHAN LIVINGSTON, s. r. o.,
v Praze 2022.

978-80-7551-269-7 epub

978-80-7551-270-3 mobi

978-80-7551-271-0 PDF

STELA TO CHTĚLA
Blanka Lesana Brázdová

*Tuto knihu věnuji všem lidem,
kteří svůj intimní život začali dřív
a jinak, než jak si přáli...*

Poděkování

Děkuji manželovi Neklanovi za vytvoření obálky ke knize Stela to chtěla i ke knize Narcistické povídky.

Ráda bych touto cestou poděkovala hudební skupině PAVEL PETRAN A KAPELA za jejich tvorbu, která mě dokáže pohladit po duši...

Děkuji za existenci Yoni vajíček, jejichž historie údajně sahá až do Starověké Číny, kde je ženy začaly používat zhruba před dvěma tisíci lety.

Děkuji i za možnost poznat Mohendžodáro, cvičení určené pouze ženám.

Moc děkuji paní Evě Kaiserové, díky nakladatelství JONATHAN LIVINGSTON se mi plní můj dávný sen psát a vydávat knihy.

Ve vaně

Ležím ve vaně.

Není to poprvé. Ve vaně jsem ležela už mnohokrát.

Dnes bylo mé poprvé.

Můj první pohlavní styk.

Mé první znásilnění.

Doufám, že poprvé a naposled. Obojího.

Na kytaru už nešáhnu. Akord C ani F se už nikdy nedoučím.

Nenávidím kytaru. Nenávidím všechny kytaristy. Zejména Ivo Šoupalíka. Je to zmetek.

Rukou se dotýkám svého přirození. Bolí. Strašně. Taky pálí. Trochu i krvavě pláče. A já s ním. Mám dřív menstruaci? Prý se to někdy stává.

Asi nebylo dobré rozhodnutí se zrovna teď tak dlouho máčet v horké vodě ve vaně. Snažím se ze sebe smýt Šoupalíka. A najít hřejivé objetí. Připadám si prázdná a celým světem opuštěná.

Netrvalo to dlouho, ale zůstalo mi rozbolavělé tělo.

Možná i duše.

Bolí mě i zápěstí z toho, jak strašně pevně mě držel obě ruce za hlavou, abych se zas tolik nebránila. Pak už jsem jen kopala nohama a snažila se různě přetáčet, aby se mu nepodařilo do mě vniknout. Zalehl mě. Byl hrozně těžký.

V jeden moment jsem doufala, že se nakonec přeci jen ubráním.

Začal mě být. Dostala jsem strach. Bolelo to. Nejvíc rány do bradavek. Asi jak mi prsa rostou, bolí. Při tělocviku musím třeba běh protrpět. A nejhorší je vybika. Kamča ráda míří na můj hrudník.

Už je asi tak hodinu po litém boji. Zvítězil bohužel on. Ivo Šoupalík. Taky ho i tak teď něco bolí?

Vyčerpala jsem všechnu svou fyzickou sílu. Marně. Pak už jsem jen dospěla k závěru, že čím víc budu bojovat, tím víc to bude bolet. A o to déle trvat. Přišlo mi pak už nejlepší mít vše radši rychle za sebou.

Nakonec mi z břicha setřel sperma svým použitým pánským kapesníkem.

Čekala jsem nějaké modřiny. Jen jsem jich nečekala tolik. Hlavně, že na obličeji není ani jedna. Ty na prsou schovám, ale horší to bude s tím zbytkem. Při tělocviku musím mít na sobě v tělocvičně jen trenýrky. A taky tričko s krátkým rukávem. Stejně bych v něčem s dlouhými rukávy a v teplákách vypadala v tomhle horku jak debil. Zrovna letos začalo léto brzy. Původně jsem se radovala. Miluju horké letní dny. A těšila jsem se, až budu moci začít nosit své nové letní šaty s vlčími máky.

Vana plná vody mě vždy uklidnila. Tak proč ne dnes? Mačkám si přirození pravou rukou, abych na chvíli potlačila nepříjemné svědění. Jenže to podivné pálení vychází tam zevnitř. Z míst, kde byl ten hnusný kus Šoupalíka.

Do koupelny vstupuje mamina. Máme průchozí koupelnu, ale proč sakra aspoň dneska nemůže jít přes obývací, když ví, že se tu koupu?! Zašla by si deset

průměrných kroků. Možná i míň. Vlastně jsem rozdíl cesty přes koupelnu či naopak obývák nikdy víc neřešila, třebaže mámino procházení v době, kdy nahá ležím ve vaně, bytostně nesnáším.

Máma mě kárá: „Proč seš uřvaná, Stelo?! Takhle lítostivá jsi snad jen ty. Koukej se se sebou něco udělat. Takhle to nikam v životě nedotáhneš.“

Ani se na mě nepodívala. Možná jen dobře.

Sedám si z polo lehu a vytahuju špunt na řetízku z vany.

Z obýváku ke mně doléhá zvuk puštěné televize: „Ve dnech 21. až 26. června se Palác kultury v Praze stal dějištěm významného mezinárodního jednání Světového shromáždění za mír a život, proti jaderné válce, kterého se zúčastnilo na 3 625 delegátů ze 132 zemí celého světa.“

Opatrně se v naší staré vaně s místy již oprýskanou bílou barvou teď postavím. Až přehnaně teplá voda udělala s kůží na mých prstech své. Podivně nabobtnala. Teprve teď jsem si všimla, že mám i škrábanec na levém prsu. Asi od toho dlouhého nehtu, který má Šoupalík na pravém palci. Byl mi odporný. A připadal i nehygienický. Ivo Šoupalík si ho prý nechal narůst kvůli lepší hře na kytaru. Tak mi to aspoň říkal, když jsem dosedla v jeho bytě proti němu do křesla s potahem s patrnými propálenými dírkami asi od cigaret, než si vzal mou novou kytaru do svých rukou, aby mi předvedl, jak správně držet akord F. Ještě v ten moment jsem si říkala, jak je ten pán hodnej, že se mi tak věnuje, a přitom se vůbec neznáme. Nejsem zvyklá na to, že by do mě někdo investoval svůj čas. A nečekám ani, že si mě někdo bude nějak víc všímat.

Soused Šoupalík se mi před dvěma měsíci ve výtahu nabídl, že mi s hraním na kytaru pomůže. A vůbec nic za to nechtěl. Viděl mě tehdy při čekání na výtah číst nauku o hře na kytaru pro začátečníky, kterou jsem dostala s kytarou.

Myslela jsem, že za to Šoupalíkovi pomůžu s úklidem po malování, jak jsme se tehdy domluvili. Měl v plánu vymalovat svou garsonku. Asi změnil názor a vymalovat doma už nechce, proto si svou výuku zinkasoval zcela jinak. Můj souhlas k tomu nepotřeboval. Těch deset minut mě přišlo strašně draho.

Měla jsem poslechnout jakési vnitřní varování. Do jeho bytu se mi až tak podivně nechtělo, a to jsem ještě nevěděla, co mě tam čeká. Na chodbě bylo slyšet, že si doma zrovna hraje na kytaru písničku „Pětatřicátníci“. Sandále z obou nohou jsem si sundávala zbytečně dlouho. A nebylo to jen proto, že jsem měla dilema, zda je vhodné ho rušit při jeho hře a zpěvu. Intuitivně jsem oddalovala moment, kdy k němu do bytu vstoupím. Něco, co neumím pojmenovat, mě tahalo od těch ušmudlaných dveří jeho bytu pryč.

Už při cestě výtahem jsem byla nervózní. To však nebylo nic zvláštního. Mám strach z lidí. Nerada se seznamuju. Nerada s lidmi mluvím. Mám trému z dospělých i z dětí. Z dospělých mám respekt. Na většinu dětí mě dráždí, že žádný respekt ze starších nemají. Proč se na mě až tak vyzývavě sebevědomě některá z dětí koukají? Vadí mi, že to mají jinak, než jak jsem to měla já v jejich věku. Tak, jak mně to vydrželo doposud, třebaže mi bylo už před třemi měsíci třináct.

Byla blbost jít sama do bytu k chlapovi, kterého jsem znala jen z výtahu.

Nikomu ani nemůžu přiznat, že jsem natolik hloupě naivně důvěřivá.

V posteli

Ležím obličejem ke vytapetované zdi na pravém boku ve své posteli. Říká se právě téhle poloze prenatální? Asi jo. Prostě mám pokrčené obě nohy. Lehávám tak často. Cítím se víc v bezpečí.

Dřív jsem ještě objímala při usínání plyšového medvěda Míšu, ale pak mi ho mamina vyhodila mezi odpadky do kontejneru, protože v něm viděla vypelichanou přišernost, a protože jsem na hračky byla už moc velká. Nechtěla mít v našem bytě zbytečné lapače prachu. Stýská se mi po Míšovi. Moc ráda bych právě dnes byla s ním. A se vším se mu svěřila.

Slzy mi stékají na polštář povlečený do povlečení s růžovými a bílými růžičkami. Dnes poprvé už nebrečím coby panna, napadne mě.

Do pokoje vstupuje mamina. Nejde dál. Zůstala stát hned za dveřmi mého pokojíčku. I tak jsem nestihla včas přestat brečet. Spoléhala jsem na to, že mě přes zvuk televize neuslyší. Zbystřila jsem, až když píseň Škoda láska byla pojednou nečekaně víc hlasitá. To, jak máma otevřela dveře.

„Proč už zas bulíš, Stelo?!“

„Pohádala jsem se ve škole s holkami.“ vymýšlím si.

Nemáme s mámou blízký vztah. Tátu nemám. Závidím všem těm prckům, když třeba čekám na autobus, jak je rodiče obdivují, povídají si s nimi, smějí se společně, hladí je po vlasech, nosí za krkem, všelijak s nimi blbnou, ptají se jich na to, co by chtěli nebo kam by teď společně půjdou. Nepamatuju si, že bych něco takového s maminou zažila. Třeba mám ale jen špatnou paměť.

„Zítra po škole se hezky a čistě obleč, Stelo! Přejde k nám pan Jaromír. Snaž se prosím chovat normálně. Nerada bych i o tohohle chlapa zas přišla. Snad se nezalekne žít v jedné domácnosti s takovým trdlem, jako jsi ty. Zkus na něj udělat dojem. A usmívej se. Na Františka jsi pořád koukala jak vrah.“

Chci být sama. Nechci tu žádného chlapa. Žádného! Proč zas tohle?! Copak nemůže být doma chvíli klid. A ticho. Buď tu řve televize, v lepším případně rádio, ale nejhorší jsou všechny ty vzdechy a zvuky z máminy ložnice sousedící s mým pokojíčkem.

V lavici

V 7B je mé místo ve druhé lavici u okna. Dnes tu sedím v zelených kalhotách z podivného silonového materiálu. Mamina trvala na tom, že si je musím vzít, abych je taky unosila. Nesnáším je. Dnes se mi hodí. Zakryjí modřiny na nohách. Asi kdybych je měla u Šoupalíka, mohla jsem se zachránit. Takhle mi jen vyhrnul šaty na ramínka. A pak sundal kalhotky z jedné nohy. Jedno ramínko šatů nevydrželo, utrhlo se. Ten den jsem měla své nové šaty s vlčími máky poprvé.

Z kožené školní aktovky si vydávám postupně svůj sešit na češtinu, učebnici, penál a nakonec svačinu. V papírovém pytlíku mám v ubrousku dva krajíce chleba se sádlem. Se solí to mamina včera trochu přehnala. Na druhou stranu jsem ráda, že mi svačiny chystá. Asi kdyby mě neměla vůbec ráda, tak by mi je nedělala.

Pomalou nepřítomně ukusuju a polykám jednotlivá sousta.

„Dobrou chuť ti přejí pražské kanalizace.“ ozve se za mou hlavou.

Vojtovi asi došla do versatilky pomerančová kůra. Aspoň do ní cpe kuličky z papíru. Někdo jiný, nejspíš Robert, flusačkou zamířil přímo na mě a fouknul. Zabořelo to! Darebák. V hodině přírodopisu nám soudružka učitelka říkala, jak je bolest pro všechny živé tvory užitečná, protože přes bolest pochopí, že se jim děje něco, co jejich tělu ubližuje. Jenže co když s tím i tak nemůže zvíře nebo člověk nic udělat?

Monča zmateně pobíhá po třídě sem a tam. Každého zvláště se jednotlivě přeptá, jestli tu včera někde nezapomněla svou činu. Zbytečně. I tak už všichni víme, že ji hledá. Skuhrá, že nemá jinak dneska čím psát. A emotivně líčí, že jestli ji nenajde, tak ji táta, hned jak se vrátí z práce, zabije. Monča ráda přehání. I jinak. Tenhle rok je ve třídním výboru jako nástěnkářka. Strašně to žere.

Došlo mi, že mám dneska službu na tabuli.

Tabuli na lanku po kolejničkách opatrně a v rámci možností též co nejrychleji, hlavně pak bezbolestně, stáhnou dolů. Přímo před očima tak mám písmenka z včerejší poslední hodiny dějepisu. V tu dobu jsem ještě netušila, co se s mým tělem stane jen o pár hodin později. Ještě jsem byla jiná. Normální. Jako ostatní holky ve třídě. Snila jsem. O tom, kam jednou z gymplu, ale hlavně jaké to asi bude, až se budu prvně líbat s klukem. A až s ním pak někdy třeba budu ležet v létě na mechu v lese. Budeme se spolu držet za ruce. Povídat si o všem možném. O našich dalších plánech. A přitom se spolu dívat na modrou oblohu nad našimi hlavami, na letící ptáky. Pak se budeme spolu něžně milovat při zpěvu ptáků. Pro oba to bude naše poprvé. Všude kolem nás třeba budou hlavně borovice. Ty mám v lese nejraději. A vůně jehličí. Kombinace barev zelené a modré se mi líbí, i když se říká, že zelená - modrá je pro blázna dobrá.

Pád křídý na zem mě vrátil ze vzpomínek zpět do skutečnosti. Už nikdy to tak nebude!

Jdu k umyvadlu vyprat houbu. Zase tak příšerně smrdí. Kluci houbu jen namočí a nevyždímanou ji donesou k tabuli. To jejich šup sem šup tam zanechá po uschnutí na černé tabuli šmouhy. Nejvíc se pak rozčiluje soudružka učitelka na dějepis. To pak začne hned zkoušet.

Včera Radek houbu co nejvíc namočil a hodil. Ostatní kluci se přidali. Házeli ji vzájemně po sobě přes celou třídu. Zdenda zrovna házel směrem ke dveřím na Radka, když se dveře třídy otevřely a vstoupila do nich soudružka ředitelka. Radek se na poslední chvíli sehnul. Soudružka ředitelka dostala přímý zásah do obličeje. Chudákovi Zdendovi teď hrozí minimálně třídní důtka. Přitom byl jen, jak se říká, ve špatnej čas na špatným místě. A Radek, který tu klučičí zábavu vymyslel, vyšel ze všeho bez potrestání.